C:\Users\Plazma\Desktop\300\Tolkien_J_R_R-List_od_Nimrala.PDB

PDB Name: Tolkien JRR - List od Nimrala
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

J. R. R. TOLKIEN
LIST OD NIMRALA

Byl jednou jeden človíček, jmenoval se Nimral, a ten měl před sebou dalekou cestu. Vůbec se mu nechtělo, už samotné to pomyšlení se mu příčilo; vyhnout se jí ale nemohl. Věděl, že jednou bude muset vyrazit, ale s přípravami nepospíchal.

Nimral byl malíř. Nepříliš úspěšný, snad proto, že musel dělat spoustu jiných věcí. Většina z nich ho obtěžovala, dělal je však docela dobře, když se jim nemohl vyhnout, a to bylo podle jeho mínění až příliš často. Zákony v jeho zemi byly značně přísné. Byly tu i jiné překážky. Někdy byl prostě líný a nedělal vůbec nic. Navíc byl svým způsobem laskavý. Znáte ten druh laskavosti: častěji ho vedla k vnitřní nespokojenosti než k činu, a když už něco podnikl, nedělal to bez brblání, vztekání a proklínání (většinou v duchu). Přesto díky ní každou chvíli něco dělal pro svého souseda, pana Farského, který měl chromou nohu. Občas pomáhal i lidem z větší dálky, když přišli a poprosili ho. Čas od času si také připomněl svou cestu a začal trochu balit, ale nešikovně. V takových chvílích toho moc nenamaloval.

Měl rozdělanou řadu obrazů; většina jich byla na jeho zručnost příliš velká a náročná. Byl to malíř, kterému šlo líp malování listů než stromů. Trávíval dlouhý čas nad jediným lístečkem. Snažil se vystihnout jeho tvar, jeho lesk a třpyt krůpějí rosy na jeho okrajích. Přesto chtěl stejným způsobem namalovat celý strom se všemi jeho listy, aby byl každý jiný.

Zejména jeden obraz mu nedal spát. Začal listem lapeným ve větru a stal se z něho strom; strom rostl, vyháněl nespočetné ratolesti a rozpínal nejfantastičtější kořeny. Přilétali neznámí ptáci; usedali na větvičky a dožadovali se pozornosti. Potom se okolo Stromu a za ním začala v mezerách mezi větvemi a listím objevovat krajina. Objevil se tam les táhnoucí se napříč a hory se sněhovými čepičkami. Nimral ztratil zájem o své ostatní obrazy, nebo je vzal a připíchl na okraje svého velkého obrazu. Brzy bylo plátno tak veliké, že si musel opatřit žebřík; běhal po něm nahoru a dolů, tady udělal puntík, tamhle kousek vymazal. Když někdo přišel na návštěvu, zdál se Nimral docela zdvořilý, přestože si pohrával s tužkami na stole. Poslouchal, co mu kdo říká, ale neustále přitom myslel na své obří plátno ve vysoké kůlně, kterou si dal pro ně postavit v zahradě (na bývalém bramborovém záhoně).

Své laskavosti se nedokázal zprostit. Někdy si říkal: "Měl bych být pevnější!" a myslel tím, že by ho trápení jiných lidí nemělo vyvádět z míry. Dlouho však neměl vážné obavy. Říkával si: "Tenhle obraz, svůj skutečný obraz, určitě dokončím, než budu muset na tu zatrápenou cestu." Začínal si však uvědomovat, že ji nebude moci odkládat do nekonečna. Obraz bude prostě muset přestat růst a bude se muset dokončit.

Jednou tak stál Nimral kousek od svého obrazu a prohlížel jej s nezvyklou bedlivostí a odstupem. Nemohl se rozhodnout, co si o něm vlastně myslí, a rád by byl měl nějakého přítele, který by mu řekl, co si má myslet. Připadal mu totiž naprosto neuspokojivý, a přitom moc hezký, jediný opravdu krásný obraz na světě. V tu chvíli si přál vidět sama sebe, jak vchází, plácá se po zádech a (ve vší upřímnosti) říká: "Úplná nádhera! Přesně chápu, o co ti jde. Tak jen dál a ničím se nedej rušit! Zařídíme ti státní penzi, aby ses nemusel rozptylovat."

Žádná penze ovšem nepřicházela. A viděl jednu věc: bude nutné se soustředit, pracovat, tvrdě a bez přerušení pracovat, aby obraz dokončil i v jeho současné velikosti. Vykasal si rukávy a začal se soustřeďovat. Vyrušování však na sebe nedalo dlouho čekat. V domě se mu kazily věci, musel do města zasedat v porotě, onemocněl vzdálený přítel, pana Farského chytil houser a návštěvy chodily jedna za druhou. Bylo jaro a jim se zachtělo zdarma posvačit na venkově. Nimral totiž bydlel v příjemném domečku daleko za městem. V duchu je proklínal, nemohl ovšem popřít, že je pozval sám; bylo to v zimě, kdy mu zajet si do obchodů a posvačit u známých ve městě jako "vyrušení" nepřipadalo. Snažil se zatvrdit, ale nepodařilo se mu to. Byla spousta věcí, na které neměl odvahu říct ne, i když je třeba nepovažoval za povinnost, a některé věci dělat musel, ať si o nich myslel co chtěl. Někteří návštěvníci mu naznačili, že má zanedbanou zahradu a že by se mohl dočkat návštěvy Inspektora. Velmi málo jich samozřejmě vědělo o jeho obrazu; kdyby však o něm věděli, mnoho by se tím nezměnilo. Pochybuji, že by jej považovali za něco závažného. Troufám si říct, že to nebyl nijak zvlášť dobrý obraz, i když měl některé dobré partie. Strom byl rozhodně pozoruhodný. Svým způsobem docela jedinečný. To byl i Nimral, i když to byl také velmi obyčejný a dost pošetilý človíček.

Postupně začal být Nimralovi čas opravdu drahý. Jeho známí v dalekém městě si začali připomínat, že toho človíčka čeká nepříjemná cesta, a někteří začali v duchu počítat, jak dlouho ještě bude moci odkládat odchod. Byli zvědaví, kdo převezme dům, a jestli bude líp udržovat zahradu.

Přišel mokrý a větrný podzim. Človíček malíř byl ve své kůlně. Stál nahoře na žebříku a snažil se vystihnout odlesk klesajícího slunce na vrcholku zasněžené hory, kterou zahlédl kousíček vlevo od listnatého konce jedné haluze Stromu. Věděl, že bude muset brzy odejít: možná už začátkem příštího roku. Tak akorát stihne obraz dokončit, a jen tak tak. V

některých koutech už bude mít čas jen naznačit, co tam chtěl mít.
Ozvalo se zaklepání na dveře. "Pojďte dál!" řekl ostře a slezl ze žebříku. Zůstal stát na podlaze a hrál si se štětcem. Byl to jeho soused Farský: jeho jediný skutečný soused, protože všichni ostatní bydleli kus dál. Přesto ho neměl moc rád. Zčásti proto, že měl tak často potíže a potřeboval pomoc, a také proto, že mu malování nic neříkalo, ale zato velmi kriticky posuzoval zahradničení. Kdykoliv se Farský podíval na Nimralovu zahradu (a to bylo často), viděl skoro samý plevel, a když se podíval na Nimralovy obrazy (to bylo velmi zřídka), viděl jen zelené a šedivé skvrny a černé čáry, což mu připadalo jako nesmysl. Nezdráhal se vyjadřovat o plevelu (v rámci sousedských povinností), ale o obrazech své mínění nevyslovoval. Myslel, že se chová velmi laskavě, a ani ho nenapadlo, že je to snad laskavé, ale ne dost. Pomoci s plevelem (a případně pochválit obrazy) by bývalo bylo lepší.
"Tak co je, Farský?" zeptal se Nimral.
"Já vím, neměl bych vás rušit," řekl Farský (na obraz se ani nepodíval). "Určitě máte moc práce."
Nimral měl na jazyku totéž, ale propásl příležitost. Řekl jen: "Ano."
"Jenže já se nemám na koho jiného obrátit," řekl Farský.
"Tak tak," vzdychl Nimral. Byl to jeden z těch vzdechů, které jsou skromným komentářem, ale záměrně nejsou docela neslyšné. "Co pro vás mohu udělat?"
"Manželka už je několik dní nemocná a dělá mi to starosti," řekl Farský. "A vítr mi sfoukl půlku tašek ze střechy a do ložnice leje. Myslím, že bych měl jít pro doktora. A pro pokrývače, ale tomu to hrozně trvá, než přijde. Myslel jsem, jestli nemáte nějaké dřevo a plátno, jen aby se to na pár dní zapláclo." Teď se na obraz podíval.
"No toto," řekl Nimral, "to máte smůlu! Doufám, že je manželka jen nastydlá. Hned přijdu a pomůžu vám ji přestěhovat do přízemí." "Mockrát děkuji," řekl Farský poněkud chladně. "Jenže to není nastuzení, ale horečka. Kvůli nastuzení bych vás neobtěžoval. A manželka už leží v přízemí. S tou svou nohou nemůžu běhat nahoru a dolů s podnosem. Ale vidím, že máte práci. Promiňte, že jsem vás vyrušil. Tak trochu jsem doufal, že byste si snad našel čas a skočil pro doktora, když vidíte, jak na tom jsem. A taky k pokrývači, jestli vážně nemáte žádné plátno nazbyt."
"Ale jistě," řekl Nimral, přestože v srdci měl docela jiná slova. V tu chvíli bylo jen měkké a laskavost v něm necítil žádnou. "Mohl bych tam zajít. Jestli máte opravdu velkou starost, tak já půjdu."
"To víte, že mám velkou starost. Kdybych tak nebyl chromý!" řekl Farský.
A tak Nimral šel. Jak vidíte, byla to trapná situace. Farský byl jeho soused a všichni ostatní bydleli daleko. Nimral měl kolo, a Farský ne, a stejně by na něm nemohl jezdit. Farský měl chromou nohu, opravdu chromou, a pořádně ho soužila. Na to bylo třeba pamatovat, ne jen na jeho zakyslý výraz a ukňouraný hlas. Nimral měl samozřejmě obraz a stěží čas na jeho dokončení. Tohle však měl přece vzít v úvahu Farský, a ne Nimral. Farský ovšem obrazy v úvahu nebral, a na tom nemohl Nimral nic změnit. "Zatraceně," říkal si, když vytahoval kolo.
Bylo mokro a větrno a smrákalo se. "Dneska už nic neudělám," pomyslel si Nimral a celou cestu buď v duchu nadával, nebo si představoval tahy štětcem na té hoře a na olistěné haluzi vedle ní, kterou si prvně představil zjara. Prsty na řidítkách mu pocukávaly. Teď, když byl z kůlny venku, docela přesně viděl, jak pojednat tu svítivou haluz, která rámovala průhled na horu v dálce. Srdce se mu však svíralo strachem, že už nebude mít příležitost to provést.
Doktora zastihl a pokrývači nechal lístek. Dílna byla zavřená a pokrývač už odešel domů do tepla. Nimral promokl až na kůži a také nastydl. Doktor nespěchal tolik jako Nimral. Přišel až druhý den, a vyplatilo se mu to, protože tou dobou už měl pacienty dva, v každém domě jednoho. Nimral ležel v posteli s vysokou horečkou a v hlavě a na stropě se mu rýsovaly úžasné vzorce z listů a propletených haluzí. Moc ho netěšilo, když se dozvěděl, že paní Farská byla jen nastydlá a že už vstává. Obrátil se tváří ke zdi a zahrabal se do listí.
Nějaký čas zůstal v posteli. Vítr foukal dál. Sebral Farskému spoustu dalších tašek a Nimralovi taky pár. I jemu začalo téct do domu. Pokrývač nešel. Nimralovi to bylo jedno, aspoň pár dní. Pak se vyplazil z postele pro něco k snědku (sám manželku neměl). Farský se ani neukázal. Z deště ho rozbolela noha a jeho manželka polně ždímala hadry a přemítala, jestli "ten pan Nimral" nezapomněl k pokrývači zajít. Kdyby věděla o něčem užitečném, co by si mohla vypůjčit, byla by tam Farského hnala, noha nenoha. Nevěděla však o ničem, a tak nechali Nimrala být.
Asi po týdnu se Nimral zase dopotácel do svého přístřešku. Pokusil se vylézt na žebřík, ale zatočila se mu hlava. Seděl a díval se na obraz, toho dne však neměl v hlavě žádné vzorce s listů a vidiny hor. Byl by mohl namalovat pohled z dálky na písečnou poušť, ale neměl na to dost energie.
Druhý den mu bylo o hodně líp. Vylezl na žebřík a začal malovat. Zrovna se do toho zase dostával, když se ozvalo zaklepání na dveře.
"Setsakra!" pravil Nimral. Stejně dobře ovšem mohl zdvořile říct: "Pojďte dál!", protože dveře se stejně otevřely. Tentokrát vešel velmi vysoký, naprosto cizí muž.
"Tohle je soukromý ateliér," řekl Nimral. "Mám práci. Jděte pryč!"
"Jsem Inspektor domů," pravil muž a podržel svou průkazku tak, aby ji Nimral ze žebříku viděl.
"Ach," řekl malíř.
"Dům vašeho souseda vůbec není uspokojivý," pravil Inspektor.
"Já vím," řekl Nimral. "Už dávno jsem odnesl vzkaz pokrývači, ale vůbec nepřišel. Potom jsem stonal."
"Aha," pravil Inspektor. "Ale teď už nestůněte."
"Jenže já nejsem pokrývač. Farský by si měl stěžovat na městské radě a požádat o pomoc havarijní službu."
"Ti mají práci s horšími škodami," pravil Inspektor. "V údolí byla povodeň a spousta rodin nemá střechu nad hlavou. Měl jste sousedovi pomoci to nouzově spravit a zajistit, aby oprava škod nebyla dražší, než je nezbytné. To je zákon. Máte tu spoustu materiálu: plátno, dříví, vodovzdorné barvy."
"Kde?" zeptal se Nimral popuzeně.
"Tady!" ukázal Inspektor na obraz.

"To je můj obraz!" zvolal Nimral.
"Možné to je," opáčil Inspektor, "ale domy jsou přednější. To je zákon."
"Ale já přece nemůžu..." Víc toho Nimral neřekl, protože v tu chvíli vstoupil druhý muž. Velmi se podobal Inspektorovi, skoro jako dvojník: byl vysoký a celý v černém.
"Tak jedeme!" řekl. "Já jsem Kočí."
Nimral se šmátral dolů po žebříku. Jako by se mu vracela horečka: zatočila se mu hlava a projela jím zima.
"Kočí? Kočí?" blekotal. "Jaký Kočí?"
"Váš a vašeho kočáru," pravil muž. "Kočár byl objednán už dávno. Konečně přijel. Čeká. Dnes se totiž vydáváte na svou cestu."
"Tak vidíte!" děl Inspektor. "Budete muset jít. Je to ovšem špatný začátek cesty, když za sebou necháváte neudělanou práci. No, aspoň budeme moci použít to plátno."
"No tohle!" vzlykl chudák Nimral a rozplakal se. "A není ani dokončené!"
"Není dokončené?" řekl Kočí. "No, vy jste s ním každopádně skončil. Tak jdeme."
Nimral šel docela pokorně. Kočí mu nedal žádný čas na sbalení věcí. Prý to měl udělat už dřív, a ujede jim vlak; a tak Nimral jen popadl jednu malou tašku v předsíni. Zjistil, že je v ní jen krabice s barvami a malý skicář s jeho vlastními kresbami: žádné jídlo a žádné šaty. Vlak stihli docela dobře. Nimral byl hrozně unavený a ospalý. Když ho strkali do kupé, skoro už nevěděl, co se děje. Bylo mu to dost jedno: zapomněl, kam má vlastně jet i proč tam jede. Vlak se vzápětí vřítil do tmavého tunelu.
Nimral se probudil na velikém šerém nádraží. Po nástupišti přicházel Zřízenec, nevyvolával však jméno stanice. Křičel: Nimral!
Nimral rychle vyskočil a zjistil, že nechal tašku ve vlaku. Otočil se, ale vlak byl pryč.
"Tak tady jste!" pravil Zřízenec. "Tudy! Cože, vy nemáte zavazadla? Budete muset jít do chudobince."
Nimralovi se udělalo zle a rovnou na nástupišti omdlel. Naložili ho do sanitky a odvezli do špitálu v chudobinci.
Léčba se mu pranic nelíbila. Lék, který mu dávali, byl hořký. Úředníci a ošetřovatelé byli nevlídní, mlčenliví a odměření. Nikoho jiného nikdy neviděl, jen velmi přísného doktora, který ho občas navštívil. Bylo to spíš vězení než nemocnice. Ve vymezených hodinách musel tvrdě pracovat: kopat, truhlařit a natírat holá prkna jedinou mdlou barvou. Nikdy ho nepouštěli ven a všechna okna hleděla dovnitř. Hodiny a hodiny ho drželi ve tmě, prý aby "trochu přemýšlel". Ztratil pojem o čase. Vůbec se necítil líp, aspoň pokud se dalo soudit z toho, jestli mu nějaká práce dělala radost. Nedělala. Ani lehnout si nešel rád.
Ze začátku, tak prvních sto let (líčím jen jeho dojmy) si zbytečně lámal hlavy s minulostí. Jak tak ležel potmě, pořád si opakoval: "Škoda, že jsem nenavštívil Farského hned první den po tom, co začaly vichřice. Chtěl jsem. První uvolněné tašky by se byly snadno upevnily. Paní Farská se vůbec nemusela nastydnout a já taky ne. Pak bych byl měl o týden víc." Po čase však zapomněl, nač vlastně chtěl ten týden života. Pokud si potom ještě dělal nějaké starosti, tedy kvůli svým pracím ve špitále. Plánoval si je, přemýšlel, jak rychle může upravit tohle prkno, aby nevrzalo, převěsit tamty dveře nebo spravit tuhle nohu od stolu. Asi se z něho stal docela užitečný člověk, třebaže mu to nikdy nikdo neřekl. To ovšem nemohl být důvod, proč ho tam chudáka drželi tak dlouho. Třeba čekali, až mu bude líp, a to "líp" posuzovali podle nějakého vlastního zvláštního měřítka.
Nimral prostě neměl žádné potěšení ze života, aspoň ne to, čemu potěšení říkával. Rozhodně se nebavil. Nedalo se však popřít, že začínal mít pocit - řekněme - uspokojení: bylo to spíš jako chléb než jako marmeláda. Dokázal se chopit práce, jakmile zazvonil jeden zvonek, a hbitě ji odložil, jakmile zazněl druhý, uspořádanou a připravenou, aby se dalo hned pokračovat, až přijde čas. Teď toho za den stihl docela hodně. Malé věci úhledně dokončoval. Neměl žádný "čas pro sebe" (jen když byl sám ve své cele s postelí), přesto začínal být pánem svého času. Začínal přesně vědět, co s ním může udělat. Neměl žádný pocit shonu. Byl teď v nitru klidnější, a když byl čas odpočinku, uměl opravdu odpočívat.
Tu mu najednou úplně změnili časy; do postele ho skoro nepustili, úplně mu vzali truhlařinu a nechali ho den po dni kopat a kopat. Nesl to docela dobře. Trvalo dlouho, než vůbec začal v mysli tápat po nadávkách, které už skoro zapomněl. Kopal a kopal, až měl hřbet celý rozlámaný, ruce odřené a cítil, že už další lopatu neuzvedne. Nikdo mu neděkoval. Přišel však doktor a podíval se na něj.
"Dejte si pohov," řekl. "Úplný odpočinek - ve tmě."
Nimral ležel ve tmě a úplně odpočíval. Protože ani necítil, ani nemyslel, mohl tam klidně ležet hodiny nebo léta. Nevěděl. Nyní však zaslechl Hlasy: hlasy, jaké ještě nikdy neslyšel. Zdálo se, že někde hned vedle probíhá lékařská porada nebo možná soudní přelíčení, snad v sousední místnosti s otevřenými dveřmi, přestože neviděl žádné světlo.
"A teď případ Nimral," řekl Hlas, přísný, ještě přísnější než doktorův.
"Co mu scházelo?" zeptal se Druhý hlas, který byste asi označili jako mírný, třebaže nebyl měkký - byl to hlas mocný, a zněl zároveň nadějně a smutně. "Co Nimralovi scházelo? Srdce měl na pravém místě."
"Ano, ale pořádně nefungovalo," pravil První hlas. "A hlavu neměl přišroubovanou dost pevně: skoro vůbec nepřemýšlel. Jen se podívejte, co promarnil času, a ani se přitom nebavil! Na svou cestu se vůbec nepřipravil. Neměl se špatně, a přece sem přišel jako hotový nuzák a musel přijít do chudinského křídla. Bojím se, že je to těžký případ. Myslím, že by tu měl ještě nějaký čas zůstat."
"Snad by mu to neuškodilo," pravil Druhý hlas. "Je to ovšem jen malý človíček. Nikdy se od něj moc nečekalo, a nikdy nebyl moc silný. Podívejme se do Záznamů. Ano. Jsou tu nějaké body k dobru."
"Snad," řekl První hlas, "ale málo jich při přezkoumání opravdu obstojí."
"Nu," mínil Druhý hlas, "tady jsou. Byl od přírody malíř. Samozřejmě nic velkého, ale přece jen, List od Nimrala má své kouzlo. Dal si velkou práci s listy, jen kvůli nim samotným. Nikdy se ale proto necítil důležitý. V Záznamech není žádný zápis, že by někdy - třeba jen sám sobě - předstíral, že ho to omlouvá, když zanedbal věci nařízené zákonem."

"Potom jich neměl zanedbat tolik," děl První hlas.
"Přitom ale vyslyšel mnoho Výzev."
"Malé procento, většinou těch snazších, a říkal jim Vyrušování. Záznamy jsou toho slova plné, spolu se spoustou nářků a hloupých nadávek."
"Pravda. Jemu ovšem, chudákovi, jako vyrušování připadaly. A ještě jedno: nikdy neočekával žádnou Oplátku, jak se tomu u nich tak často říká. Je tu případ toho Farského, co přišel později. Byl to Nimralův soused, v životě pro něj nehnul prstem a málokdy dal najevo vůbec nějakou vděčnost. V Záznamech není žádná poznámka, že by Nimral od Farského vděčnost očekával. Zdá se, že na to ani nepomyslel."
"Ano, to uznávám," řekl První hlas, "ale je to málo. Podle mého zjistíte, že Nimral často prostě zapomněl. To, co pro Farského dělal, pouštěl z hlavy jako nepříjemnost, kterou si odbyl."
"Přesto je tu tahle poslední zpráva," řekl Druhý hlas, "ta jízda na kole v dešti. Na to kladu dost velký důraz. Zdá se jasné, že to byla opravdová oběť. Nimral tušil, že zahazuje svou poslední příležitost udělat něco na obrazu, a tušil také, že si Farský dělá zbytečné starosti."
"Myslím, že to příliš zdůrazňujete," pravil První hlas. "Máte ovšem poslední slovo. Je to samozřejmě váš úkol, vykládat fakta v nejlepším světle. Někdy to snesou. Co navrhujete?"
"Myslím, že je čas na trochu mírného zacházení," pravil Druhý hlas.
Nimral měl pocit, že ještě nikdy neslyšel nic tak přejícného jako ten Hlas. Jeho Mírné zacházení znělo jako hromada krásných darů a pozvání ke královské hostině. Tu se Nimral najednou zastyděl. To, že je považován za případ, který si zaslouží Mírné zacházení, ho přemohlo, a ve tmě se začervenal. Bylo to jako nechat se veřejně chválit, když vy i posluchači víte, že chvála není zasloužená. Nimral schoval svůj ruměnec pod hrubou pokrývku.
Nastalo ticho. Pak promluvil k Nimralovi První hlas, docela zblízka. "Vy jste poslouchal," řekl.
"Ano," hlesl Nimral.
"Máte k tomu co dodat?"
"Mohl byste mi povědět, jak se má Farský? Rád bych ho zase viděl. Doufám, že není moc nemocný. Můžete mu vyléčit tu nohu? Hodně se ho natrápila. A kvůli mně a jemu si, prosím vás, nedělejte starosti. Byl to moc dobrý soused a nechával mi lacino výborné brambory, a to mi ušetřilo hodně času."
"Ano?" řekl První hlas. "To rád slyším."
Znovu nastalo ticho. Nimral slyšel, jak se Hlasy vzdalují. "Dobrá, souhlasím," zaslechl z dálky První hlas. "Ať pokročí na další stupeň. Hned zítra, jestli chcete.
Nimral se probudil a zjistil, že rolety jsou vytažené a jeho malá cela je zalitá sluncem. Vstal a shledal, že mu připravili pohodlné šaty, ne nemocniční stejnokroj. Po snídani mu lékař ošetřil rozedřené ruce mastí, která je okamžitě vyhojila. Dal Nimralovi několik dobrých rad a lahvičku životabudiče (kdyby ho potřeboval). V půli dopoledne dali Nimralovi sušenku a skleničku vína. Potom dostal jízdenku.
"Teď můžete jít na nádraží," pravil doktor. "Zřízenec se o vás postará. Sbohem."
Nimral vyklouzl z hlavních dveří a zamžikal. Slunce svítilo velmi jasně. Předpokládal, že vkročí do velkého města, které by odpovídalo velikosti nádraží, ale nestalo se. Byl na vrcholku zeleného holého kopce, kde foukal ostrý povzbuzující vítr. Nikde nikdo. Až dole pod kopcem viděl svítit střechu nádraží.
Svižně rázoval k nádraží, ale nechvátal. Zřízenec ho ihned zpozoroval.
"Tudy!" řekl a zavedl Nimrala na nástupiště, na němž stála roztomilá lokálka: jeden vagón, malá lokomotiva, obojí velmi lesklé, čisté a čerstvě natřené. Vypadaly, jako když mají vyjet poprvé. I trať před lokomotivou vypadala nová: koleje zářily, úchytky byly natřené na zeleno a pražce na teplém slunci nádherně voněly čerstvým dehtem. Vagón byl prázdný.
"Kam ten vlak jede, pane Zřízenče?" zeptal se Nimral.
"Myslím, že to tam ještě nemá žádné jméno," řekl Zřízenec. "Ale vy to najdete." Zavřel dveře.
Vláček se hned rozjel. Nimral se opřel dozadu. Lokomotiva pufala hlubokým korytem s vysokými zelenými břehy, zaklenutým modrou oblohou. Netrvalo dlouho a mašinka zapískala, začala brzdit a vláček zůstal stát. Nebyla tam žádná stanice a žádná tabule se jménem, jen schody nahoru do zeleného náspu. Nad schody stála proutěná branka v přistřiženém živém plotě. U branky stálo jeho kolo; aspoň tak vypadalo a na řídítkách byl přivázán žlutý štítek se jménem NIMRAL napsaným velkými černými písmeny.
Nimral otevřel branku, skočil na kolo a frčel si to v jarním sluníčku z kopce. Zakrátko zjistil, že pěšina, po níž se vydal, zmizela a kolo jede po nádherném pažitu. Byl zelený a nízký, a přece bylo zřetelně vidět každé stéblo. Jako by si vzpomínal, že už ten trávník někde viděl, snad ve snu. Křivky krajiny mu byly jaksi povědomé. Ano, svah přešel v rovinu, jak měl, a teď samozřejmě začíná zase stoupat. Mezi Nimrala a slunce padl velký zelený stín. Nimral vzhlédl, a spadl z kola.
Před ním stál Strom, jeho Strom, dokončený, dá-li se to říci o Stromu, který byl živý, jeho listy se rozvíjely, jeho větve rostly a ohýbaly se ve větru, který Nimral tak často cítil nebo tušil, a tak často nedokázal zachytit. Upřeně hleděl na Strom, pomalu zvedl paže a rozevřel je.
"Je to dar!" řekl. Mluvil o svém umění a také o výsledku, myslel to však úplně doslovně.
Díval se dál. Na Stromě byly všechny listy, na kterých se kdy lopotil, spíš tak, jak si je představoval, než jak je namaloval, a byly tam jiné, které mu jen vyrašily v mysli, a mnohé, které vyrašit mohly, kdyby byl měl čas. Nebylo na nich nic napsáno, byly to jen nádherné listy, přesto byly datovány stejně zřetelně jako kalendář. Bylo vidět, že některé z těch nejkrásnějších - nejpříznačnějších, nejdokonalejších příkladů Nimralova stylu - vznikly ve spolupráci s panem Farským; jinak se to říci nedalo.
Ve Stromě si stavěli hnízda ptáci. Ohromující ptáci, a jak zpívali! Zatímco na ně hleděl, pářili se, vyseděli vejce, mladým

narůstala křídla, a se zpěvem ulétali do lesa. Teď totiž viděl, že tu je i Les, táhne se na obě strany a mizí v dálce. Ještě dál probleskovaly Hory.
Po chvíli se Nimral obrátil k Lesu. Ne že by ho Strom omrzel, připadalo mu však, že už jej má docela zřetelně v mysli a uvědomuje si jej i jeho růst, i když se na něj právě nedívá. Cestou zjistil podivnou věc: Les byl samozřejmě v dálce, a přece se k němu mohl přiblížit, dokonce do něj vejít, aniž by to zvláštní kouzlo ztratil. Nikdy předtím nemohl vejít do dálky, aniž by se proměnila v pouhé okolí. Skutečně to dodávalo procházce krajinou velké kouzlo, protože cestou se otvíraly jiné dálky, takže tu najednou byly dvojité, trojité, ba čtvernásobné dálky, dvojmo, trojmo a čtvernásob okouzlující. Člověk mohl jít dál a dál a mít na zahradě nebo na obrazu (pokud byste to raději vyjádřili takhle) celý kraj. Dalo se jít dál a dál, možná však ne donekonečna. V pozadí byly Hory. Přece jen se pomaloučku blížily. Zdálo se, že k obrazu nepatří, nebo jen jako spojovací článek, průhled mezi stromy na cosi jiného, další stupeň, další obraz.
Nimral se procházel, ale ne jenom tak. Bedlivě se rozhlížel. Strom byl dokončený, přestože s ním neskončil - "úplně opačně, než to bylo předtím," pomyslel si -, v Lese však byla řada nedokončených prostor, které ještě vyžadovaly práci a přemýšlení. Nic již nebylo třeba měnit, nic nebylo špatně, kam až to dospělo, bylo však třeba pokračovat až ke konečnému bodu. Nimral ten bod pokaždé přesně viděl.
Posadil se pod překrásný daleký strom - obměnu Velkého stromu, avšak naprosto jedinečnou, aspoň při troše další pozornosti - a uvažoval, kde začít, kde skončit a kolik to bude chtít času. Nedařilo se mu to jaksi spočítat.
"Samozřejmě!" řekl. "Potřebuji Farského. Ví toho o zemi, o rostlinách a o stromech spoustu, co nevím já. Tohle nemůže zůstat jen jako můj soukromý park. Potřebuji pomoc a radu: měl jsem si o ně říct už dřív."
Vstal a šel na místo, kde se rozhodl začít pracovat. Sundal si sako. Pak zahlédl dole v chráněné prohlubince, kam nebylo z dálky vidět, nějakého člověka, jenž se dost zmateně rozhlížel. Opíral se o rýč, ale zjevně nevěděl co dělat. Nimral na něho zavolal: "Farský!"
Farský si hodil rýč na rameno a vystoupal k němu. Ještě trochu pokulhával. Nemluvili, jen na sebe kývli jako kdysi, když se potkali na cestičce, teď se však procházeli spolu a drželi se pod paží. Bez řečí se přesně shodli, kam umístit domek a zahrádku, které se zdály nutné.
Jak spolu pracovali, ukázalo se, že Nimral si teď umí z nich dvou lépe rozvrhnout čas a dotahovat věci do konce. Kupodivu se do stavby a zahradničení zabral víc právě on, kdežto Farský často obcházel a díval se na stromy, zejména na Velký strom.
Jednoho dne Nimral pilně sázel živý plot z ptačího zobu a Farský ležel opodál v trávě a pozorně hleděl na sličný a úhledný žlutý kvítek, který rostl na zeleném pažitu. Nimral jich kdysi nasázel ke kořenům svého Stromu spousty. Najednou Farský vzhlédl. Tvář se mu na slunci leskla a usmíval se.
"To je nádhera!" řekl. "Já bych tu vlastně vůbec neměl být. Dík, že jste za mě ztratil slovo."
"Hlouposti," opáčil Nimral. "Už se nepamatuji, co jsem říkal, ale určitě to zdaleka nebylo dost."
"Ale bylo," řekl Farský. "Dostalo mě to odtamtud mnohem dřív. Ten Druhý hlas, víte, ten mě sem poslal. Říkal, že jste mě chtěl vidět. Vděčím za to vám."
"Ne, vděčíte za to Druhému hlasu," řekl Nimral. "Oba mu za to vděčíme."
Žili a pracovali spolu dál, nevím jak dlouho. Nedá se popřít, že ze začátku se občas nepohodli, zejména když byli unaveni. Ze začátku totiž někdy unavení byli. Shledali, že oba dostali životabudič. Na obou lahvičkách byl stejný štítek: Pár kapek do vody z Pramene a pak si odpočinout.
Pramen našli v srdci Lesa. Nimral si ho představil jen jednou, kdysi dávno, ale nikdy jej nenakreslil. Pár kapek dodalo vodě svíravou, dost hořkou, ale povzbuzující chuť a pročistilo hlavu. Když se napili, o samotě si odpočali, pak zase vstali a všechno šlo vesele dál. V takových chvílích vymýšlel Nimral podivuhodné nové květiny a rostliny a Farský vždycky přesně věděl, kam je zasadit a kde se budou nejlíp vyjímat. Dlouho předtím, než životabudič dobrali, jej přestali potřebovat. Farský už nekulhal.
Jak se jejich práce chýlila ke konci, dopřávali si čím dál víc času na procházky: dívali se na stromy, květiny, světla a tvary i na krajinu. Někdy si spolu zazpívali; Nimral však shledával, že teď stále častěji obrací pohled k Horám.
Přišel čas, kdy byly domek v údolíčku, zahrada, tráva, les, jezero a celá krajina téměř úplné, tak, jak měly být. Velký strom byl v plném květu.
"Dnes večer skončíme," řekl jednoho dne Farský. "Pak se vydáme na opravdovou dlouhou vycházku."
Druhý den vyšli a kráčeli, až prošli všemi dálkami na Okraj. Nebylo jej samozřejmě vidět - nebyla tam žádná čára, plot nebo zeď, věděli však, že došli na hranici té krajiny. Spatřili muže, který vypadal jako pastýř. Kráčel směrem k nim z travnatých svahů, jež vedly do Hor.
"Potřebujete průvodce?" zeptal se. "Chcete jít dál?"
Na okamžik padl mezi Nimrala a Farského stín, protože Nimral věděl, že teď opravdu chce jít dál, a (v jistém smyslu) by jít dál měl. Farský však dál jít nechtěl a nebyl na to ještě připraven.
"Musím počkat na manželku," řekl Farský Nimralovi. "Bylo by jí smutno. Pochopil jsem to tak, že ji časem pošlou za mnou, až na to bude připravená a až já to tu připravím pro ni. Dům už je hotový, nakolik jsme to uměli my, ale rád bych jí ho ukázal. Asi ho ještě vylepší - zútulní. Doufám, že se jí taky bude líbit zdejší krajina." Otočil se k pastýři. "Vy jste průvodce?" zeptal se. "Mohl byste mi říct, jak se to tady jmenuje?"
"Vy to nevíte?" podivil se muž. "Je to Nimralova krajina. Je to Nimralův obraz, aspoň většina, a kousek je teď také Farského zahrada."
"Nimralův obraz?" užasle opakoval Farský. "To jste všechno vymyslel vy, Nimrale? Neměl jsem ponětí, že jste tak chytrý. Proč jste mi to neřekl?"
"Kdysi se vám to říct pokoušel," pravil muž, "ale vy jste se nechtěl ani podívat. Tenkrát měl jenom plátno a barvy a vy jste s nimi chtěl spravit svou střechu. Tohle je to, čemu jste s manželkou říkávali Nimralovy pitominky nebo Ta

mazanice."
"Ale tenkrát to takhle nevypadalo, nevypadalo to skutečně," namítl Farský.
"Ne, tenkrát to byl jen náznak," odvětil muž, "vy jste ale ten náznak mohl postřehnout, kdyby vám byl někdy stál za námahu."
"Moc velkou možnost jsem vám nedal," ozval se Nimral. "Nikdy jsem se nepokoušel nic vysvětlit. Říkal jsem vám Starej Ponrava. Ale co na tom? Teď jsme žili a pracovali spolu. Všechno mohlo být jinak, ale nemohlo to být lepší. Přesto teď asi budu muset jít dál. Myslím, že se zase sejdeme - určitě je ještě spousta věcí, které budeme moci dělat spolu. Sbohem!" Vřele potřásl Farskému rukou: připadala mu dobrá, pevná a poctivá. Otočil se a na okamžik se ohlédl. Květy na Velkém stromě zářily jako plamen. Všichni ptáci poletovali ve vzduchu a zpívali. Pak se usmál, kývl na Farského a odešel s pastýřem.
Umínil si, že se teď poučí o ovcích, o horských pastvinách, podívá se na širší oblohu a půjde pořád dál a dál k Horám, pořád do kopce. Nemohu hádat, co se s ním dělo pak. I malý Nimral ve svém starém domově dokázal zahlédnout Hory v dálce, a ty se dostaly na okraj jeho obrazu. Jaké však jsou doopravdy a co leží za nimi, to mohou říci jen ti, kdo na ně vystoupili.
"Myslím, že to byl prostě hlupák," pravil radní Kráčmera. "Nebyl k ničemu. Vůbec nebyl Společnosti k užitku."
"Já nevím," ozval se Tintěra, obyčejná učitelská nula. "Nejsem si tím tak jistý: záleží na tom, čemu říkáte užitek."
"Nebyl k žádnému praktickému a ekonomickému užitku," opáčil Kráčmera. "Kdybyste vy učitelé rozuměli svému řemeslu, určitě z něj mohlo být užitečné kolečko. Jenže vy tomu nerozumíte, a tak nám vychováváte takovéhle zbytečné lidi. Kdybych tuhle zemi řídil já, dal bych jemu a podobným nějakou práci, na jakou stačí, třeba mýt nádobí ve veřejné jídelně nebo tak, a dohlédl bych, aby to dělali pořádně. Nebo bych je odstranil. Jeho bych odstranil dávno."
"Odstranil? Chcete tím říct, že byste ho byl poslal na cestu dřív, než přijde jeho čas?"
"Ano, když trváte na tom nesmyslném starém obratu. Vyšoupl bych ho na velké Smetiště. To jsem chtěl říct."
"Vy si tedy myslíte, že malování nemá žádnou cenu, že nestojí za zachování, zdokonalování, dokonce ani za využití?"
"Ale jistě, malování se využít dá," pravil Kráčmera. "Jenomže jeho malování se použít nedalo. Je tu dost prostoru pro smělé mladé muže, kteří se nebojí nových nápadů a nových postupů. Ale ne pro tyhle staromódnosti. Soukromé snění. Ten by neuměl namalovat pořádný plakát, ani kdyby mu šlo o život. Samé lístečky a kytičky. Jednou jsem se ho ptal proč. Prý mu připadají hezké! Věřil byste tomu? Prý hezké! ‚Cože? Trávicí soustava a pohlavní orgány rostlin?' řekl jsem mu. Na to neměl co říct. Budižkničemu jeden."
"Budižkničemu," vzdychl Tintěra. "Ano chudák človíček, nikdy nic nedokončil. Jistě, jeho plátna byla ‚využita k lepším účelům', když odešel. Já si ale nejsem tak jistý, Kráčmero. Vzpomínáte si na to velké plátno, co s ním po bouřce a záplavě vyspravili ten poškozený sousední dům? Našel jsem na poli utržený cíp. Byl poškozený, ale dalo se poznat, co na něm je: horský štít a větvička s listím. Často na něj myslím."
"Cože? Vy taky myslíte?" řekl Kráčmera.
"O kom je vlastně řeč?" vmísil se do hovoru v zájmu uklidnění Douděra. Tintěra totiž povážlivě zrudl.
"To jméno nestojí za opakování," pravil Kráčmera. "Ani nevím, proč o něm vůbec mluvíme. Nebydlel ve městě."
"Ne," řekl Tintěra, "ale vy jste měl přesto zálusk na jeho dům. Proto jste ho chodil navštěvovat a pošklebovalo jste se mu, zatímco jste pil jeho čaj. Teď jeho dům máte, navíc k tomu ve městě, tak mu aspoň nemusíte upírat jméno. Mluvili jsme o Nimralovi, jestli vás to zajímá Douděro."
"Á, chudák Nimrálek!" řekl Douděra. "Netušil jsem, že maloval."
To bylo naposledy, kdy přišla řeč na Nimralovo jméno. Tintěra si však ten utržený cíp schoval. Většina barev se odrolila, ale jeden krásný list zůstal nedotčený. Tintěra si jej dal zarámovat. Později jej odkázal Městskému muzeu, a "List od Nimrala" tam dlouho v koutku visel a sem tam si ho někdo všiml. Nakonec však muzeum shořelo a list i Nimral byli ve své staré vlasti nadobro zapomenuti.
"Opravdu je velmi užitečný," řekl Druhý hlas, "jako oddech a osvěžení. Je výborný na zotavení, a nejen to, pro mnohé je to nejlepší předstupeň k Horám. V některých případech dělá divy... posílám jich tam čím dál víc. Málokdy se musejí vrátit."
"To máte pravdu," řekl První hlas. "Myslím, že tomu kraji budeme muset dát jméno. Co navrhujete?"
"To už dávno vyřešil Zřízenec," odpověděl Druhý hlas. "Na nástupišti je připraven vlak do Farského Nimralova! Takhle to vyvolává už dlouho. Farský Nimralov. Poslal jsem jim o tom zprávu."
"Co na to říkali?"
"Oba se rozesmáli. Smáli se, až se Hory rozléhaly!"

Info o původním textu:
John Ronald Reuel Tolkien LIST OD NIMRALA
"List od Nimrala" nebo snad taky "Nimralův list" u nás vyšel knižně už několikrát. Vzhledem k tomu, že o té mé kopii vím jen to, že pochází z adresy http://www.volny.cz/cohaerenti/, uvádím zde všechna mi známá česká vydání této povídky:
1) Poprvé prý u nás "List od Nimrala" vyšel už před revolucí v malé knížečce s názvem "Povídky". Překladatel údajně nebyl uveden.
2) Po revoluci byla povídka vydána znovu v souboru děl pod názvem "Pohádky". Knížka je prý k mání v Městské knihovně v Praze. Z anglického originálu "Poems and Stories" přeložili Andrej Pastorek a Jan Čermák. V Praze roku 1992 vydalo nakladatelství Winston-Smith v edici Knihy J. R. R. Tolkiena (svazek první). ISBN 80-85643-05-7.
3) Dále povídka vyšla roku 1997 v nakladatelství Mladá Fronta (zde asi poprvé) v knížce nazvané "Příběhy z

čarovné říše". A opět - z anglického originálu "Poems and Stories" přeložila Stanislava Pošustová. Mladá fronta zřejmě nemá internetové stránky, ale knížky je prý možno objednat na adrese: Mladá fronta -odbyt knih, Chlumova 10, 130 00, Praha 3.

Tento soubor byl stažen z GARAGE: http://garage.spider.cz/

11